Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 12 (642) * joi 20 martie 1958 * 8 pagini 30 bani

Foto: S. TOMESCU

ŞTIRI DIN ŞCOLI

- Roman Aurelia din Mediaş, Şcoala de 7 ani nr. 1, ne scrie: „La orele de lucru manual am învăţat să coasem diferite motive naţionale şi să lucrăm cu andrelele. Pînă acum am făcut un şervetel, mănuşi, ciorapi de lînă".

- „Şcoala se mîndreşte cu ei" aşa ne scrie directorul şcolii medii din Slatina, despre un număr de pionieri, care pe amîndouă trimestrele acestui an şcolar au luat numai note de 9 şi 10. Printre aceştia se află: Moşteanu Mugurel din clasa a V-a, Sandu Georgeta clasa a VII-a, Tabacu Cristina, clasa a III-a şi alţii.

- „Inainte clasa a VI-a era cea mai nedisciplinată din toată şcoala, şi nici cu învăţătura nu sta prea bine. Nu vrem să ne lăudăm dar vă rugăm să poftiţi pe la noi şi veţi vedea cum s-au îndreptat lucrurile". Aşa ne scriu pionierele Ciula Eleonora şi Balaban Dorina din comuna Cilnic, raionul Reşiţa.

- Bălan Ioana, din clasa I-a, satul Gogoşiţa, regiunea Craiova, ne scrie că au terminat alfabetul. „Mă bucur foarte mult că acum pot să citesc cărţi pentru noi, copiii" îşi încheie Ionica scrisoarea.

- „Sîntem necăjiţi, dragă redacţie", ne scrie pioniera Creţu Petria, din clasa a IV-a, com. Broşteni, raionul Balş. „Colega noastră, Nicolae Ecaterina, cu tot ajutorul pe care i-l dăm noi, colegii, nu vrea să înveţe".

- Cioc Maria, din clasa a VII-a, de la Şcoala de 7 ani nr. 1 din Codlea, ne spune: „Pe trimestrul II n-am luat nici o medie de 6, dar am cinci de 7 şi acest lucru mă întristează. Voi căuta ca în trimestrul următor să-mi îndrept şi aceste medii".

- „Pînă în prezent, am curăţat curtea şcolii, am aranjat rondurile de flori şi le-am săpat. Peste puţină vreme, vom începe semănatul florilor", scrie pioniera Muşa Elisabeta din comuna Cotu Văii, raionul Negru Vodă.

- Disciplina clasei noastre este destul de bună, atît la ore cît şi în recreaţii, cînd organizăm diferite jocuri interesante unde-i chemăm şi pe cei mai mici", (Coman Sofia, clasa a VII-a, comuna Cislău-Ploeşti).

- „Detaşamentul II organizează un Concurs „Drumeţii Veseli" cu o temă luată din zoologie. Astfel, pionierii vor aprofunda mai bine lecţiile învăţate la orele de clasă", ne spune Ghiuci Olimpia, din comuna Fiscut, raionul Arad.

Firma la coş

Mărunţel, vînjos, cu ochi negri, pătrunzători şi cu ghiozdanul în mînă, Paul Cornel şi-a făcut loc printre şcolari şi a pătruns în curtea şcolii. Era nou în această şcoală şi nu făcuse nici o cunoştinţă. Dar prilejul i se ivi pe neaşteptate şi Paul se bucură. Doi şcolari se opriră lîngă el, cercetîndu-l cu atenţie.

— Nu cumva tu eşti [illegible] nostru? — zise unul, făcînd semn cu ochiul către cel care-l însoţea.

— Eu sînt, recunoscu Paul, dar voi cine sînteţi?

— Noi? o să afli repede. Fii mulţumit deocamdată că noi am bănuit cine eşti tu. Ia spune, te descurci bine la lecţii?

— Bine... Clasa a IV-a am terminat-o numai cu medii mari...

Cei doi schimbară priviri mirate:

— Şi anul ăsta? Ai lipsit patru săptămîni, nu uita! Nu-i aşa c-o să te mulţumeşti şi cu medii... ceva mai mici?

Paul strîmbă puţin din nas, dar se mulţumi să nu răspundă. Prea se strînseseră mulţi în juru-i şi-l priveau întrebători. Dar pînă una, alta, băieţii trebuiră să intre la oră. Paul se trezi în banca din fundul clasei, iar lîngă el colegi... unul şi unul: Olteanu Constantin, Lazăr Constantin, Popa Florin care în timp ce profesorul explica lecţia, stîrniră pe sub bănci un adevărat bucluc. Vorba ceea: „Pînă nu intri cu rumînul în plug, nu-l cunoşti ce fel de om e". Aşa şi cu Paul: abia aci a putut să-şi facă o părere despre cei care-l înconjuraseră.

— Mă, tu, ăsta care ai venit acum, pe tine nu te interesează ce facem noi? îi strigase unul la ureche.

— Lasă-l mă, vrea să ia medii mari.

— O să ia... la paştele cailor.

Paul se trezi cu un mototol de hîrtie aruncat pe bancă. Toate acestea îl sîcîiau grozav, dar ochii lui priveau mereu spre tablă şi numai spre tablă; se silea să asculte explicaţiile profesorului. Era prima oră de matematică în care se predau fracţiile ordinare. Ora următoare, chiţibuşarii îşi începură iarăşi năzdrăvăniile, în ciuda elevilor care voiau să păstreze liniştea. Ţineau morţiş să-l facă şi pe Paul să zîmbească măcar o dată de ceea ce făceau ei, să-l facă să le ceară jucăriile şi să-l antreneze şi pe el la năzdrăvănii. Erau nebunaticii clasei, cei care deranjau orele de fiecare dată. Paul se făcu că nu-i vede şi nici nu zîmbi măcar.

— Lăsaţi-l pe mine, îşi asigură Olteanu prietenii, dacă nici eu nu-i vin de hac, înseamnă că-mi dau firma la coş.

Cîteva zile în şir, noul elev fu nevoit să suporte destule neplăceri. Nebunaticii amintiţi mai sus jucau parcă rolul unor măscărici de teatru. Cu Paul nu le mergea însă. In recreaţie el se juca, ridea, ba uneori era chiar iniţiatorul unor năzdrăvănii, dar cum intrau la ore, parcă-i dădeau cu supărare pe la nas. Nu puteau să mai scoată o şoaptă de la el.

Adversarii începură să bată în retragere.

Intr-o zi, Paul fu ascultat la ora de matematică. Intrebarea era destul de complicată şi toti aşteptau curioşi să audă răspunsul. Băiatul vorbi rar de parcă fiecare cuvînt era cîntărit şi răscîntărit în mintea lui.

— Foarte bine, Paul, spuse profesoara; îţi dau nota zece!

Un murmur abia auzit pluti pe deasupra băncilor şi din nou se făcu tăcere. Colegii se bucurau de succesul lui Paul. Pînă şi Olteanu zîmbi prietenos la sfîrşitul orei:

— E tare încăpăţînat „băiatul" ăsta, are prea multă voinţă, — spuse el — cînd colegii îi cerură să-şi arunce firma la coşul cu hîrtii.

Şcoala de 7 ani nr. 1 Sf Gheorghe.

GH. NEGREA

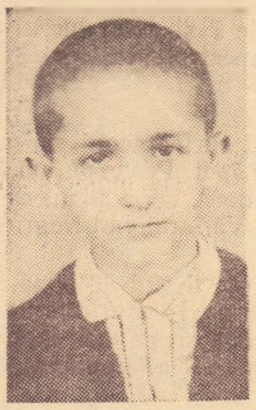
Faptă pionierească

DOVADA CINSTEI

...O zi de februarie. Plouă grozav. Şi bate un vînt... că, zău, parcă ţi-ar părea rău să scoţi din casă şi un cîine! Pe străzile noii aşezări muncitoreşti Oţelul Roşu, din regiunea Timişoara, copiii se duc şi se întorc de la şcoală. Ploaia face băltoace, băltoacele murdăresc încălţămintea şi picioarele. Adrian Mîţu şi Nelu Deacu sînt elevi: unul într-a VI-a, celălalt într-a V-a, la Şcoala medie din oraş. Sînt prieteni: „ăhă, de mulţi ani, de cînd eram mici". La un moment dat, în noroiul străzii Nelu zăreşte un portofel. Ii face semn şi lui Andrei şi se apleacă să-l ridice. E plin. Dacă l-ar deschide, ploaia asta nesuferită ar uda cu siguranţă conţinutul. Aşa că se hotărăsc să nu-l deschidă pînă la şcoală. In sfîrşit, au ajuns. Il deschid şi... vai! Bani, mulţi bani! 25 de lei, 50 de lei, 100, 200, 300! Ce de bani! 300 de lei! Niciodată n-au avut ei în mînă atîţia bani. Ai cui or fi? Mai scotocesc prin portofel şi găsesc un buletin de identitate. Il deschid şi citesc: Cadar Edith, Ohaba-Bistra". Dar bine, Ohaba-Bistra e satul în care locuiesc şi cei doi prieteni şi nu-i tocmai departe de şcoală. Trei kilometri. Ce să facă? Săraca femeie, desigur, se frămîntă şi plînge. De, nu-i un lucru de nimic să pierzi buletinul de identitate şi 300 de lei. Nelu ştie bine: soţul ei, Dănilă Cadar, lucrează cu tăticul lui la Oţelul Roşu. Este şi el tot muncitor, lucrează la tîmplărie. Şi Andrei ştie toate astea.

DEACU NELU

MIŢU ADRIAN

— Vorba e, ce facem acum? Timp să ne întoarcem în Ohaba — nu-i, mai sînt doar zece minute pînă sună de intrare.

— Dar pînă deseară, Nelule, îţi dai seama prin ce griji, ce necazuri, vor trece nenea Cadar şi soţia lui?

Cum să facem? Ce să facem? Frămîntările lor sînt de prisos. Clopoţelul sună de intrare.

— Ţine-l tu, Nelule, şi, cînd terminăm, mergem împreună să i-l dăm.

★

Pe Edith Cadar o găsiră acasă, plînsă şi supărată.

— Tanti Cadar, ai pierdut ceva? — o întrebară copiii. Femeia nu pricepu la început nimic. Se uită la ei şi, văzîndu-le feţele vesele, se gîndi: „Să fi găsit ei portofelul meu?"

— Numără banii, să vezi dacă nu lipseşte ceva din ei — îi spuseră copiii.

Edith Cadar a vrut să-i răsplătească, să le dea cîte 25 de lei la fiecare. Dar vă închipuiţi cumva că Nelu sau Andrei au primit răsplata? Nici n-au vrut s-audă. Cinstea nu se măsoară în bani! Au găsit un portofel cu bani şi acte; şi, ca orice oameni cinstiţi, l-au înapoiat păgubaşei.

N. SKIBINSKI

DE LA CITITORII NOŞTRI

Satul meu — (fragment)

Desen de FOTA VICTOR cl. a VII-a B
Şcoala de 7 ani mixtă nr. 2 Turnu—Severin

UNII...

Nu de mult, stînd de vorbă cu cîţiva din elevii clasei a V-a, am aflat lucruri care nu pot decît sa mă bucure. In repetate rînduri, pionierii Ardeleanu Ion, Balintori Mircea, Birău Mihai şi alţii au mers la familia bătrînului Izdrescu Samson, din satul nostru şi i-au spart lemne. Mirat, i-am întrebat: „De ce n-au spus nimic despre fapta lor profesorilor sau instructorului superior?" Mi-au răspuns simplu că au considerat-o drept un lucru obişnuit.

Intr-adevăr, modestia şi fapta bună merită să devină obişnuinţă pentru fiecare pionier.

Prof. I. CIPU corespondent voluntar
com Marginea — raionul Făget

...ŞI ALŢII

Cînd s-au făcut şcolile mixte, în clasa noastră au venit mai mulţi băieţi printre care şi Comănescu Alexandru. De la început, Comănescu nu ne-a făcut o impresie prea bună, atît nouă, fetelor, cît şi băieţilor. Dar am crezut că se poate îndrepta. De cîte ori nu l-am auzit spunînd cele mai urîte cuvinte, de cîte ori n-a spart ghivecele cu flori, n-a făcut dezordine în timpul orelor sau nu s-a purtat necuviincios! Dacă-i spunem să nu se mai poarte aşa sau îl criticăm, se supără pe noi şi chiar ne bate. Noi sîntem pionieri şi vrem ca el să fie un elev bun, dar nu ştim ce să mai facem. I-am spus de multe ori că nu este frumos ceea ce face. Apoi Tincu Ion, preşedintele unităţii, a căutat să şi-l facă prieten, tot pentru a-l îndrepta, dar toate acestea nu ne-au ajutat la nimic. Comănescu continuă pe drumul lui greşit, căutînd să-i atragă şi pe cei mai slabi pe urmele lui. Poate, dacă publicaţi această scrisoare, va înţelege că trebuie să se îndrepte, deşi vă scriu cu riscul de a mînca o bătaie. Dar merită pentru o bătaie să reuşeşti să convingi un [illegible] să se poarte cuviincios.

MIRŢU CRISTINA, cl. a VI-a
Şcoala de 7 ani nr. 2, Cîmpulung-Muscel

Prietena mea-Cartea

Imi place mult să citesc cărţi de literatură. Pînă acum nu mi-a rămas carte nouă în biblioteca şcolii pe care să n-o fi citit şi am destule cărţi cumpărate de la librărie pentru biblioteca mea. Am învăţat multe lucruri din viaţa scriitorilor noştri clasici. La unele din cărţile citite fac şi rezumate, care îmi vor fi de folos mai tîrziu.

BREAZU AMELIA
Şcoala de 7 ani Săsciori
reg. Hunedoara

9 şi 10

Anul trecut nu învăţam deloc, deşi părinţii mă sfătuiau şi se necăjeau cu mine. Acum învăţ destul de bine şi sînt disciplinat. Sînt mulţumit că nu le mai fac necazuri. Pe trimestrul II am luat chiar note 9 şi 10 şi la unele obiecte cu care nu mă împăcam deloc înainte. La matematică, de pildă, mă număram printre codaşii clasei, dar acum, fără să mă laud, sînt printre primii.

BIRO VICTOR
Haţeg

Mergînd spre şcoala, într-una din zilele trecute, mă gîndeam la primăvară, la ceea ce am putea face în această perioada pe lotul şcolar. N-am reuşit însă să termin şirul gîndurilor. Am ajuns la şcoala şi m-am pregătit pentru prima oră. Orele au trecut repede şi, după ce am ajuns acasă şi mi-am facut lecţiile, am plecat ca de obicei pe la redacţie. Aici am găsit multe scrisori de la prietenii mei din toată ţara, care-mi povestesc despre primele lucrări făcute pe lot sau în livadă. Pioniera GHERASIM AGLAIA din comuna Tacuta, raionul Vaslui, îmi scrie: „De curînd am săpat lotul şcolar şi peste puţin timp vom strînge şi vom da foc omizilor din livada şcolii". Dragă Aglaia, nu-mi rămîne decît să-ţi urez... spor la muncă.

IAR PIONIERII DIN COMUNA GÎLDAU, regiunea Constanţa, mi-au povestit despre felul cum şi-au organizat parcela experimentala a şcolii, unde vor pune în practica tot ceea ce au învaţat la orele de ştiinţele naturii. Ei, spuneţi şi voi, n-am dreptul să mă bucur de veştile trimise de prietenii mei din ţară, care s-au apucat de munca pe loturi?

MARIUCA

Să ne cunoaştem CAPITALA

Puţine sînt amănuntele care se cunosc despre începuturile îndepărtate ale Bucureştiului. In întunericul trecutului, legenda păstorului Bucur, care ar fi sălăşluit cu turma sa pe aceste meleaguri, înălţînd o biserică de lemn, s-a împletit cu realitatea, îngreunînd nespus de mult munca istoriografilor.

Cu mai bine de 500 de ani în urmă, pe pămîntul capitalei noastre de astăzi se întindeau mai multe sate, care purtau numele de Cotroceni, Elefterie, Grozăveşti, Dudeşti, Colentina şi Bucureşti. Mai răsărit decît toate celelalte, satul Bucureşti — rămăşiţă a Cetăţii Dîmboviţa din secolul al XIV-lea — fu ales ca nou scaun domnesc de Radu cel Frumos în 1462. De acum înainte, se cunoaşte cetatea Bucureştilor, crescînd şi întinzîndu-se tot mai mult.

Suprafaţa ocupată de Bucureştiul de atunci nu ar acoperi decît o mică pată pe harta oraşului de astăzi. Principala clădire era palatul domnesc, în jurul căruia se ducea toată viaţa celor cîteva mii de bucureşteni. La început, palatul domnesc, mănăstirile şi casele boiereşti erau izolate unele de altele şi dispuneau de spaţii întinse pentru grădini, curţi şi dependinţe. Bordeiele mici şi necăjite ale oamenilor de rînd, se întindeau la marginile acestor proprietăţi mari, fără nici o rînduială. Deşi devenise capitala ţării, Bucureştiul nu era decît un sat întins şi va mai trece vreme îndelungată înainte de a se transforma într-un oraş adevărat.

In clişeul de mai sus puteţi vedea una din cele mai vechi gravuri reprezentînd începuturile Bucureştiului. Oraşul se înalţă pe malul stîng al Dîmboviţei. Pe malul drept se pot vedea corturile armatei turceşti care ocupa şi prăda adesea Bucureştiul.

L. CORBARU

Jianu — colegul nostru

În școala noastră se petrec multe lucruri interesante, dar vreau să vă povestesc ceva mai deosebit.

Pionierul Jianu Gheorghe era de la început un elev rău, indisciplinat și foarte slab la învățătură.

Ca președinte al detașamentului de pionieri, din care făcea și el parte, nu știam ce să fac, se încăpățîna în rele.

Atunci, împreună cu colectivul de conducere al detașamentului, am luat hotărîrea să formăm o echipă din cei mai buni pionieri și să-l luăm în mijlocul nostru, să vedem : putem să-l ajutăm să se îndrepte ?

Și iată cum am făcut : în pauze, după fiecare oră, ne strîngeam pe lîngă el și-l ajutam să-și ordoneze notițele luate, explicîndu-i totodată ceea ce nu înțelegea.

Văzînd că noi urmărim să-l ajutăm, a început și el să învețe mai cu sîrg, să-și schimbe atitudinea de mai înainte...

Așa, treptat, s-a schimbat zi de zi pînă ce a ajuns printre primii elevi ai clasei,

participînd chiar și la cercul tinerilor matematicieni. Nu de mult, detașamentul a avut cea mai mare bucurie din partea lui : Jianu a fost primit în U.T.M.

ION COJOCARU
cl a VII-a
președinte de detașament
comuna Greci-Strehaia

—★★★—

Cinci minute bătaie de cap

CARE-I ORAȘUL ?

Citind cu atenție fragmentul de povestire care urmează și luind prima literă a verbelor predicative, veți afla numele orașului in care se petrece acțiunea.

„Gardianul, gras și transpirat, tot o apă. clănțănea din dinți de parcă cineva i-ar fi rupt șalele cu o sfintă de bătaie :

— S...s-arate, dom...dom'le șef, mă...măcar biletul de na...naștere !...

Fața smeadă a șefului-gardian iradia de bucurie : obținuse, ascultind cu atenție ceea ce-i vorbea gardianul, tocmai răspunsul de care avea nevoie..."

AMINTIRI...

Prin clasa a IV-a, începuserăm noi între noi, copiii, să ne împărtășim gîndurile legate de drumul ce aveam să-l apucăm în viață. Cîțiva — fiii celor mai cu dare de mînă — își tocmiseră meditatori și se pregăteau care mai de care să intre la Liceul „Gheorghe Lazăr", la „Sf. Sava" ori la Comercial, la „Bălcescu"... Dar ăștia erau puțini. Noi, cei mai mulți, nici nu apucam să terminăm 4 clase, că ne și năpădeau grijile zilnice, și apucam calea meseriilor... Poate tocmai de aceea ne porecliseră „liceenii", ciocănari. Poate de asta, ori poate și pentru faptul că majoritatea părinților noștri erau muncitori la revizia de vagoane B.M., ori pur și simplu — muncitori. Dintre noi, „ciocănarii", mulți voiau să meargă la liceu. Dar era de-a surda să-i pomenești tatălui de așa ceva, cînd puteai să vezi și singur cum la prînz, o mămăliguță nu prea mare, era împărțită în șase sau opt porții...

Și toate acestea nu se petreceau decît cu puțin înaintea lui 23 August 1944 !

Și iată că zilele acestea mi-a fost dat să trăiesc o întîmplare pe care n-am avut norocul s-o trăiesc, ca elev, cu numai 15 ani în urmă.

UNEORI TE POȚI INȘELA

Duminica trecută, călătoream cu tramvaiul 26, cînd, la stația Mieilor, mai mulți elevi, cu ghiozdane in mînă, ca-n zilele de școală, coborîră și o porniră agale spre Școala medie nr. 8.

Mi s-a părut ciudat, doar nu era zi de școală. Așa că sării aproape din mersul tramvaiului și le pornii pe urme

CURSURI DE ?...

Școala medie nr. 8 e mult mai arătoasă în interior decît pe din afară. Pe coridorul de la etajul I, am aflat un băiat bine făcut, de vreo 14 ani. Il iau repede :

— Aci au loc meditațiile pentru corigenți ?

— Ați greșit. Aici sînt cursurile de pregătire...

— Cursuri de ?... — făcui eu mirat.

— Cursuri de pregătire. Aci sîntem pregătiți noi, pentru examenele de admitere la Școala medie...

— Și, sînteți mulți ?

— La noi într-a II-a... adică în grupa a doua... sîntem numai vreo 30. In total însă sînt 130 de elevi !

Tocmai atunci sosi și tovarășa directoare Ciobanu, veche cunoștință :

— Iarăși la noi, în vizită ?

— Iarăși... Ceva nou ?

— Cursurile...

— ...de pregătire, i-o luai eu înainte.

LA CURS

Grupa a II-a — ca de altfel și celelalte trei grupe — cuprinde băieți și fete, elevi din clasele a VII-a, de la Școlile de 7 ani nr. 57, 67, 68 și medie 8. Ceea ce mă surprinde, e faptul că elevii stau în bănci mai atenți și mai absorbiți decît mi-a fost dat vreodată să întilnesc prin școlile pe unde am fost.

Tovarășa Vorvoreanu, profesoara care predă limba romînă, are 35 de ani vechime în învățămînt. Cum s-ar spune, e una din cele mai bune profesoare. Și, in general, așa

(Continuare în pag. a VIII-a)

ȘTEFAN ZAIDES

La încheierea paginii

Concursul Cultural-Artistic

Margineanu Dina, de la Școala de 7 ani din comuna Strenț, regiunea Hunedoara ne scrie : „Noi vom participa, în afară de cor, cu o brigadă artistică de satiră și umor. Cupletele, scenetele, monoloagele cuprinse în repertoriu oglindesc aspecte din viața unității noastre".

★

Ne-am bucurat foarte mult cînd am auzit că în anul acesta concursul artistic va avea și o fază pe țară. Anul trecut, echipa noastră de dansuri a obținut locul I pe regiune. În anul acesta am dori mult de tot să ajungem pînă la faza pe țară. De aceea, chiar din februarie, am început să învățăm noi dansuri din Țara Oașului.

Pionierii din satul Certeze, regiunea Baia Mare

★

De la Galați am aflat că în toate școlile din regiune au început încă de acum o lună de zile pregătirile pentru Concursul Cultural-Artistic. În repertoriul fiecărei școli, pe lîngă cîntecele obligatorii, au fost înscrise și cîntece și dansuri specifice regiunii.

E fiul nostru...

Gogu, sau cum i se spune în catalog : Milan Toma, e fiu de țigan nomad. De mic a fost crescut în cort. Azi aici, mîine cine știe „unde...

Anii trec. Gogu se ițește mereu din spatele cortului și privește la copii. Știe că se duc la școală. Ce-ar fi... și un gînd îl fulgeră. Așa că, după ce plecau cu toții din cort, el începea să dea tîrcoale școlii.

— Ce-mi umbli fără socoteală, Gogule, îl luă la rost bulibașa. Ce te zgîiești la rumîni. Treci la cai.

Și Gogu se întorcea. Ceea ce vedea pe fereastra clasei însă îi rămînea multă vreme întipărit în minte : băieți și fete, curat îmbrăcați, stăteau în bănci, scriau, citeau și uneori cîntau.

— Tătucă, dă-mă și pe mine la școală... Haide, zău...

— Dacă pleacă cortul, fîcă ?

— ...

Și, ca un făcut, peste cîteva zile cortul se mută din loc. Gogu însă nu putea uita de școală. Tot umblînd prin „lume", se trezi că pe lîngă școală îl atrag și mașinile.

— Caii ? Fleac, îl auzeai spunînd celorlalți băieți. Să mergi pe tractor, pe Skoda, asta zic și eu !

A mai trecut un an. Cortul se muta mereu „un de-o hi apa mai bună" și... tingiri de spoit. Gogu, dacă a văzut că taică-său nu-l lasă, că bulibașa-l trimite la cai, s-a hotărît... a fugit.

E toamnă. Băieții se pregătesc de școală. În taină se pregătește și Gogu. Și-a făcut boccelută și, cînd s-a întunecat bine, a șters-o la școală.

— Care ești acolo, băiete ? îl luă la rost de dimineață baba Lina, femeia de serviciu. Ce, n-ai dormit bine ?

Gogu nu dormise de loc. Toată noaptea rămăsese în clasă. Cînd se așeza în fundul clasei, cînd în banca întîi. Apoi iar se retrăgea. „Acolo stau numai rumîni", își zicea în gînd. Ei și, îi răspundea alt gînd, pe tătuca nu l-au chemat la colectivă ? măcar că-i țigan ?

Prima zi de școală nu s-a întîmplat nimic deosebit. Numai că la sfîrșitul orelor toți școlarii s-au dus acasă, iar el... El a stat pe loc. Atunci a vorbit mult cu tovarășa directoare, cu președintele Sfatului popular, cu secretarul de partid. Cîte nu l-au întrebat. Gogu nici nu mai ține minte. Dar a doua zi și-a găsit o nouă familie. Nea Zaharia, brigadierul de la S.M.T. Semian l-a luat la el acasă, adică tot la S.M.T. Aici doarme, aici mănîncă, aici își face lecțiile și... învață să conducă tractorul. Priviți-l numai cît e de mîndru.

Părinții lui i-au dat încuviințarea să rămînă acolo.

Gogu are acum 10 ani și e abia în clasa întîi. Îi e greu. Dar ajutoare sînt multe. În fiecare zi un pionier îl ajută la lecții, îl dichisește, îl învață să vorbească corect romînește. Fără îndoială că, nu peste mult, Gogu va deveni tractorist și va ști și carte.

GETA COSTIN

Copil din Vrancea cu ițari din dimie, cămașă cu broderii, briu și ciorapi impletiți din lînă neagră.

Te cînt patrie

File de istorie

E adormită Sarmisegetuza,
De veacuri doarme, tot mai pustiită,
Istoria-și trimite umbre noaptea,
In Sarmisegetuza adormită.

Atunci re-nvie paznici pe crenele
Și arcuri se înstrună vii sub lună
Și ies din umbră fețele bărboase
Și-n săli boltite pașii grei răsună.

Și simți cetatea fremătînd, vuind
Și-auzi cum legiunile romane
Se-apropie cu pași cotropitori,
Rănind tăcerea nopții pînă-n zori.

...Lăsați să treacă umbrele
și țara
Să se trezească-n zori cu ochii limpezi.
E ceasu-n care soarele răsare
Din focu-aprins de om la Hunedoara.

Aici sînt oameni vii, care veghează,
Care-mblînzesc și oțelesc oțelul,
Sînt luptători viteji ai altor lupte
Și altfel de victorie visează.

FLORENȚA ALBU

In munți e-o casă

În munți, e-o casă albă cu cerdac,
De ziduri nu-i împrejmuită,
Prin brazi se cerne tihna ca prin sită,
La geam ard roșii flăcări, flori de mac.

Vezi, noapte s-a făcut și ploaia pică.
Să bați la ușa asta nu ai teamă.
Ea, gazda, va aprinde lampa mică,
În care va sclipi un fluture de-aramă.

Cu dulce vin te va-mbia bărbatul,
Femeia o să facă iute patul,
La căpătîi ți-or pune albe perne,
Iar ei pe jos culcușul și-or aștерne.

De ești dușman, nu-ți cuteze piciorul
Să calci pe-aici ;
La casa albă, cu ferestre mici,
Tu ai să vezi sclipind toporul.

ELENA DRAGOȘ

Pămînt natal

Pe lîngă sonde sau jugaștri,
Rostogolite de-un imbold,
Trec rîuri către țărmi albaștri
Cu sabia de-argint la șold.
Iși dezvelesc livezi în soare
Podoaba florilor de-argint,
Vestind o vară roditoare
Sub calmul soarelui alint.

Rafinării cu turle albe
Sub pînza cerului se-ațin ;
Și fragii lîngă lan pun salbe
De liniște și de rubin.
Cosașu-n zarea de mătasă
Răstoarnă pale-n lat și lung
Și trece gresia pe coasă
Nu a răscoală, a belșug.

MIHAI NEGULESCU

Pescarii

Nu știu dacă voi cunoașteți pescarii,
cu bărbile lor împletite și roșii,
ca niște plase făcute din raze de soare.

Nu știu dacă voi cunoașteți pescarii
porniți printre trestii, pe gîrlă ;
cu în mîini sulițe lungi, numite ghiondere,
și-mping malul, și-mpung cerul, și-ating barca,
și-o silesc să se mlădie ca o șopîrlă.

Nu știu dacă voi cunoașteți pescarii
plecați uneori pe furtună.
Ploaia trece prin sat, ca o bocitoare, cu hainele ude,
iar ei, pierduți cine știe unde,
își încovoaie pe vîsle umerii, brațele,
ca niște păsări mari, cu aripe rotunde.

Și nu știu dacă voi cunoașteți pescarii,
cînd vin înapoi, victorioși,
fetițele și băieții îi așteaptă pe mal
ghemuiți, așezați, în picioare,
și în bărci zac nisetrii cei groși
și morunii.
Iar noaptea miroase bine în sat,
copiii mănîncă pește și sfîrîie cărbunii...

MIOARA CREMENE

ȚARA

Țara e-n visul fraged și frumos
din zilele copilăriei tale :
un steag foșnit ca plopul, mătăsos,
un foc de tabără aprins pe-o vale.

De-acolo pleacă un izvor de drum
ce va sclipi pe șesul țării mîine,
că-n toate este țara, astfel cum
e grîul rumen răsfirat în pîine ;

Țara e-n visul fraged și frumos
din zilele copilăriei tale.
...Cîndva vei înțelege că ești os
din fluierele văilor natale,

Atuncea mai deplin ai să-nțelegi
că doar muncind ne-nvins de vînt și zloată
mai strîns de țara ta ai să te legi
și-i vei întoarce dăruirea toată.

GH. D. VASILE

UIMIRE

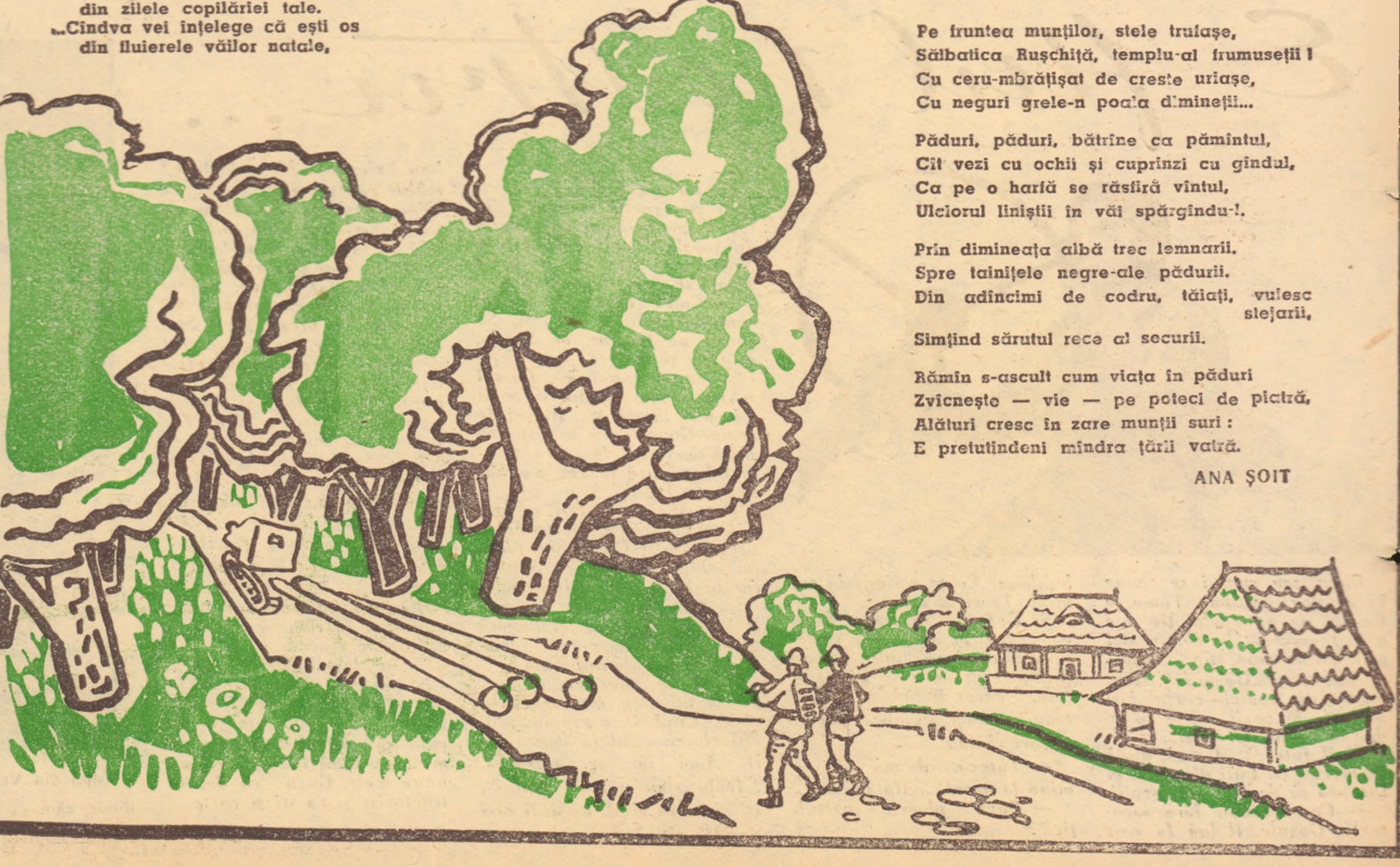
Pe fruntea munților, stele trufașe,
Sălbatica Rușchiță, templu-al frumuseții !
Cu ceru-mbrățișat de creste uriașe,
Cu neguri grele-n poala dimineții...

Păduri, păduri, bătrîne ca pămîntul,
Cît vezi cu ochii și cuprinzi cu gîndul,
Ca pe o harfă se răsfiră vîntul,
Ulciorul liniștii în văi spărgîndu-l.

Prin dimineața albă trec lemnarii.
Spre tainițele negre-ale pădurii.
Din adîncimi de codru, tăiați, vuiesc slejarii,
Simțind sărutul rece al securii.

Rămîn s-ascult cum viața în păduri
Zvîcnește — vie — pe poteci de piatră,
Alături cresc în zare munții suri :
E pretutindeni mîndra țării vatră.

ANA ȘOIT

Nu e chiar atît de simplu

Piesă într-un act de **V. LIUBIMOVA**

Personajele:

TAMARA: o fetiță foarte îngrijită; zîmbește rar și vorbește pe un ton didactic.

IURA: un băiat serios, curajos și sincer.

VALERIC: visător, simplu și încrezător.

ZINA: zeflemistă.

GHENA SAVUȘKIN: un băiat mai înalt decît toți ceilalți, isteț, se face că nu-i pasă de nimic, dar în fond ține mult la părerea tovarășilor săi.

COLEA: grăsuț și foarte curios; abia așteaptă să se întîmple ceva deosebit.

MILIȚIANUL: tînăr și zelos; vorbește de parcă ar citi un proces-verbal. Simpatic.

* *

Toți copiii învață în clasa a VI-a și fac parte din aceeași grupă de pionieri. Acțiunea se petrece în Camera pionierilor din școală. Aci se pregătește o expoziție a lucrărilor membrilor cercurilor școlare de „mîini îndemînatice". Pe pereți stau atîrnate diferite obiecte: șorțulețe înflorate, păsări de hîrtie colorată, figurine din plastilină etc. În mijlocul Camerei, pe o masă, sînt înșirate diferite alte obiecte. Pe jos și pe scaune, ghirlande de brad. În prim plan, lîngă perete, două lopeți noi, de lemn și două căsuțe pentru păsări.

În scenă: Tamara, Iura și Valeric. Tamara se străduiește să aranjeze în mod „artistic" lopețile și ghirlandele. Valeric leagă o ghirlandă, Iura, cu un ciocan în mînă, lucrează la o căsuță pentru păsări.

*

TAMARA: (cu asprime). De ce tocmai grupa noastră trebuie să fie îngreuiată cu un balast?

VALERIC (gînditor, continuînd să lucreze): Balastul este încărcătura ce se pune în cala unui vapor... În timpul furtunii, balastul se aruncă peste bord...

TAMARA: Vorbești prostii!

IURA: Ba din contră. Tu și despre Ghena Savușkin spui că este un balast! Vrei să-l arunci peste bord, cînd grupa noastră va începe să se dea la fund!

TAMARA: Grupa noastră de mult s-a dat la fund, așa că trebuie să scăpăm de balast! O să vedeți că voi reuși!

IURA: Nu uita, Tamara, că Savușkin este un obiect însuflețit, are și nume!

TAMARA (supărată): Însuflețit? Numai de rele e însuflețit. Cine a adus în clasă o broască și i-a dat drumul la lecția de engleză? Savușkin! Cine s-a urcat pe acoperișul școlii și a coborît pe burlan? Savușkin.

IURA: Dar a făcut-o pentru a salva un pisoi care rămăsese agățat de streașină!

TAMARA: Nu mă interesează. Adevărul e că Savușkin găsește mereu cîte o pricină ca să încalce disciplina!

IURA: Totuși a fost curajos. Nu oricine...

TAMARA: Ai vrea ca toți să se fi urcat pe acoperiș ca să-și arate curajul?

IURA: În orice caz, tu nu te-ai fi urcat!

TAMARA (gata să plîngă): În fiecare zi se întîmplă ceva neplăcut. Și de grupa asta eu răspund!... Dar azi... azi... Savușkin a întrecut toate recordurile de prostie! Toată clasa își vedea de treabă și deodată s-a deschis ușa și a apărut Ghena Savușkin... într-un picior... într-o singură cizmă... Zgîriat pe față și pe mîini, după vreo păruială, se vede...

(Iura și Valeric rîd. Intră Zina cu o căsuță pentru păsări).

ZINA (în bătaie de joc): Strașnică expoziție! Două lopeți și trei căsuțe. Mai lipsește o mătură!

TAMARA: Ne-ar trebui o roabă, să-l scoatem cu de-a sila pe Ghena din grupa noastră.

IURA: Hai, destul l-ai ocărît pe Ghena! Nu e chiar atît de rău cum pare.

TAMARA: Găligan de 14 ani, și în clasa VI-a! Mi-e rușine că e în grupa mea. Dar am să-l dau afară. Foarte simplu: am să-l dau afară!

IURA: Încetează! Tu îi măsori pe toți după note și purtare. La tine totul e „foarte simplu". Poate că lui Ghena îi e greu să învețe acasă! Stă la o mătușă, sînt mulți într-o cameră. Dar tu știi că el a lucrat astă vară pe un șantier de construcții?

(Valeric se apropie de Iura; îl ascultă cu atenție).

VALERIC: Pe gratis?

IURA: De ce „pe gratis?" A cîștigat 500 de ruble și i-a dat mătușii lui. (Se deschide ușa și intră buzna Colea. Vorbește pe nerăsuflate).

COLEA (Tare): Noutăți, copii. Vine Savușkin într-un picior, cu o droaie de băieți care-l imită! Dar Ghena a ieșit campion! Mă duc să-i văd!

(Intră Savușkin, sărind într-un picior. Fața îi e plină de zgîrieturi. Toți se uită la el. Numai Iura continuă să lucreze. Savușkin se așază pe masă, printre lucruri. Privește la copiii care tac).

SAVUȘKIN: O tăcere suspectă. Nu e greu de ghicit — ați vorbit de Savușkin (o imită pe Tamara). „Acest Savușkin e nesuferit".

ZINA: Ia spune-ne, te-a săpunit bine Evdochia Fomișna?

SAVUȘKIN (cu indiferență): Destul de bine, dar într-un chip suportabil cînd ai antrenament.

TAMARA (furioasă): Barem ți-ai luat angajamentul că de acum ai să te porți ca oamenii? Să nu uit: poți să explici tovarășilor tăi de grupă de ce ai întîrziat la ore? Cum ți-ai pierdut cizma? Cu cine te-ai bătut? Unde ai fost?

SAVUȘKIN: M-am plimbat. (În timp ce Tamara îi pune întrebări, Ghena se împodobește în fel și chip: își pune pe cap o ghirlandă de hîrtie aurită, își face mustăți cu cărbune).

TAMARA: Știi ce, Savușkin? Răbdarea are margini. M-am săturat: Chiar azi voi pune problema ta foarte serios! În grupa noastră ești un balast, înțelegi? Așa că o să te îndepărtăm; nu vrem să ne ducem la fund din pricina ta!

(se deschide brusc ușa. Intră Colea).

COLEA: Copii! Noutăți! A venit în școală un milițian! Vai ce-o să mai fie! Cu cizma lui Ghena! Vai ce-o să mai fie! Evdochia Fomișna a plecat la comitetul regional pentru învățămînt! Vai ce-o să mai fie! (se ascunde după masă).

(Toți sînt emoționați. Savușkin tresare, ia o bucată de tifon și și-o pune pe față. Vrea să coboare de pe masă, dar se răzgîndește. Intră milițianul)

MILIȚIANUL: Sînteți grupa a III-a din detașamentul V?

TAMARA (cu demnitate exagerată): Exact, tovarășe milițian, iar eu sînt președinta grupei!

MILIȚIANUL: Mă bucur. (Salută). E vorba de un tovarăș de-al vostru...

TAMARA: Tovarășe milițian, noi bănuim despre cine e vorba. (Se uită la ceilalți copii). Dar grupa noastră nu mai vrea să-și ia răspunderea pentru un pionier atît de nedisciplinat...

IURA: De unde știi? Mi se pare că ai uitat că grupa sîntem noi, nu numai tu...

MILIȚIANUL: Numele elevului din clasa a VI-a pentru a cărui cauză am venit la școală este...

TAMARA: Îl cunoaștem! Este...

ZINA: Nu sări! Nu te întreabă nimeni!

MILIȚIANUL: Numele pionierului e Savușkin Ghenadi. (Toți tac, cu încordare. Tamara deschide gura să spună ceva, dar Zina o trage de mînă, făcînd-o să tacă). Este aici printre voi?

TAMARA: El...

ZINA: Nu sări!

SAVUȘKIN (Stă cu fața întoarsă): Nu-i aici, tovarășe milițian. A fost, dar a plecat.

MILIȚIANUL: Îmi pare rău. Am vrut să-i spun, în fața tovarășilor din grupă...

IURA: Tovarășe milițian puteți să ne spuneți nouă ceea ce aveți de spus. Sîntem prietenii lui!

SUVUȘKIN: Nu e nevoie! Ghena n-are prieteni nici în grupă, nici în clasă. El nu merită să aibă prieteni.

IURA: Nu-i adevărat. Are totuși prieteni!

MILIȚIANUL: Și eu cred că are. Ghenadi Savușkin merită să aibă prieteni! Vă rog să-i înapoiați această cizmă. A fost găsită pe un cîmp de lîngă șantierul construcțiilor noi în următoarele împrejurări: acolo se află un loc împrejmuit, deoarece e plin de gropi adînci, cu fel de fel de vechituri: fier vechi, sîrmă ghimpată. Azi, niște copii mici în număr de cinci, s-au strecurat acolo, în joacă și unul a căzut în groapă. Altul i-a sărit în ajutor și s-a dus și el la fund. Ceilalți trei au început să plîngă și să strige. Un flăcăiaș care tocmai trecea pe acolo le-a sărit în ajutor. A coborît curajos în groapă, s-a rănit în sîrma ghimpată, dar l-a scos totuși pe primul puști, care se lovise atît de tare, încît își pierduse cunoștința. Celălalt s-a ales doar cu zgîrieturi și spaima. Tot flăcăiașul cu pricina l-a scos și pe el.

ZINA: Cine era flăcăiașul?

MILIȚIANUL: Un pionier. I-a scos pe amîndoi, i-a dus în afara maidanului și i-a predat unui milițian. Apoi s-a întors și a coborît iar, pentru a-și căuta cizma pe care o pierduse la prima coborîre, dar n-a putut s-o mai găsească: căzuse într-un troian de zăpadă! Asta-i tot. Acum, vă rog să-i dați cizma asta lui Ghenadi Savușkin!

IURA: E un băiat strașnic Savușkin al nostru! Nu-i așa, tovarășe milițian?

MILIȚIANUL: Așa-i!

IURA: (convins) Nu te lasă niciodată singur la greu!

SAVUȘKIN: (posomorît) Hai, las-o mai moale...

MILIȚIANUL: Unitatea voastră de pionieri va primi de-altfel o mulțumire oficială din partea miliției! Și acum, am onoarea să vă salut! (Salută.)

COPIII: (emoționați) La revedere.

VALERIC: Iată de unde avea Savușkin zgîrieturile. Iar Tamara spunea că s-a bătut... (Milițianul pleacă. Savușkin își scoate coroana și ghirlanda, își șterge mustățile.)

SAVUȘKIN: Mare lucru — nu merită atîtea vorbe. Ce te-ai întristat, Tamara? Ai vrut să scapi de mine? Foarte bine... Pentru prostiile mele, plec eu singur din grupa „ta"...

TAMARA: (timidă) Așteaptă! Noi... (Din nou ia un ton didactic) Grupa se va gîndi, Savușkin, va discuta despre fapta ta curajoasă și îți va da o sarcină de răspundere.

(Savușkin pleacă.)

(Toți tac. Colea se uită cu multă curiozitate la ceilalți copii.)

COLEA: Interesant! Ce-o să se întîmple acum?

ZINA: Tamara o să spună: „Foarte simplu" și totul va merge ca înainte.

IURA: Nu! N-o să mai meargă ca înainte!

VALERIC: (serios) Știți! Mi s-a părut deodată că noi putem fi prieteni foarte buni! Cred că toți colegii noștri sînt buni, trebuie doar să-i cunoaștem mai bine! Nu-i așa, Iura?

IURA: Așa-i. Numai că pentru a afla ce-i bun în fiecare, trebuie să cauți! De multe ori, lucrurile bune sînt acoperite cu nimicuri... (toți tac)

ZINA: Tamara crede că poate să-i judece pe toți.

TAMARA: Am înțeles! Vreți să-mi întoarceți spatele. La voi, totul e „foarte simplu": într-o clipă vă faceți părerea despre un om!

IURA: (cu ciudă) Încetează! Nici acum n-ai înțeles că totul nu e chiar atît de simplu?

(Toți se apropie de Iura. Valeric îl ia de mînă. Toți stau îngîndurați)

CORTINA.

ŞTIINŢA

Răspundem cititorilor

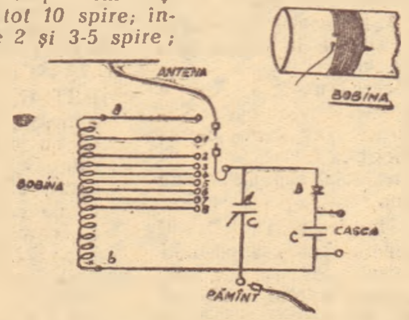
APARATUL DE RADIO CU GALENĂ

Numeroşi cititori ne-au cerut lămuriri în legătură cu realizárea unui aparat de radio cu galenă. Pentru ei, ca şi pentru ceilalţi cititori ai gazetei, publicăm construcţia unui astfel de aparat.

★

Aparatul de radio cu galena, cum se vede şi din schita alăturată, se compune din : o bobină, un condensator variabil un detector, o pereche de căşti, un condensator fix, legăturile cu pămîntul şi antena.

Bobina — *vi-o faceţi singuri astfel : pe un cilindru de carton, cu un diametru de 5 cm. bobinaţi 80 de spire de sîrmă de 0,4 mm, izolată cu mătase sau lac. Bobina va avea două capete : începutul şi sfîrşitul bobinei. De la capătul „a" al bobinei pînă la punctul „1" din schiţă, care reprezintă prima legătură, trebuie făcute 10 spire ; între punctul 1 şi 2 tot 10 spire; între 2 şi 3-5 spire ;*

între 3 şi 4-5 spire ; între 4 şi 5—5 spire ; între 5 si 6-5 spire ; între 6 şi 7-5 spire ; între 7 şi 8-5 spire ; după spira 50 şi pînă la a 80-a spiră, se bobinează în continuare.

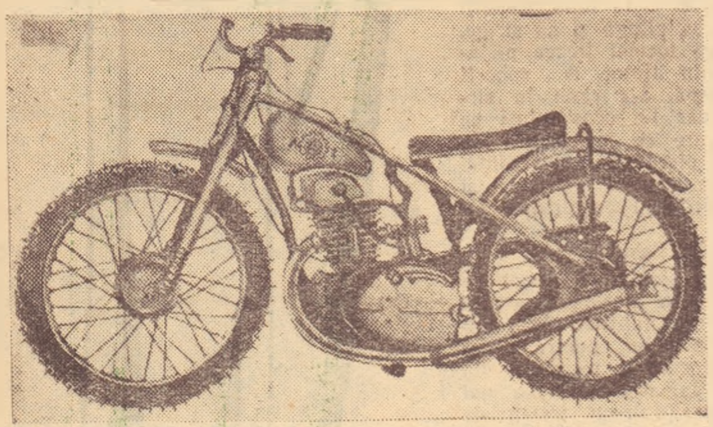
Condensatorul variabil *se procură de la magazinele de specialitate. E preferabil un condensator cu mică, care costă mai puţin decît, un condensator cu aer.*

Condensatorul fix *este un condensator de 20 cm.*

In ceea ce priveşte montarea aparatului, *ea se face pe o plăcuţă de ebonită de 150×120 mm. Mai întîi, cu ajutorul a două colţare, fixaţi bobina. In faţa fiecăruia din cele 8 contacte, fixaţi 8 bucşe pentru contacte. Alături se fixează bucşa pentru legătura cu pămîntul. Pe latura opusă o bobinei se fixează bucşele pentru cască şi detector. Legăturile dintre diversele piese se fac cu sîrmă izolată de 1 mm grosime, după schiţa indicată.*

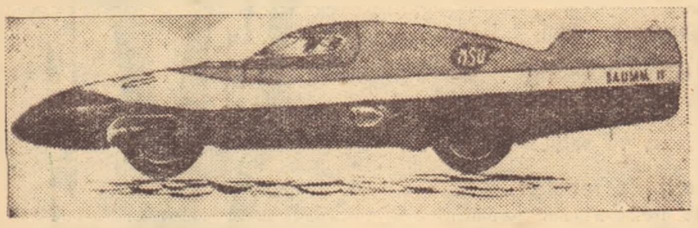
Pentru a fi protejat, apartul poate fi acoperit cu o cutie de lemn.

MEŞTERUL ŞTIE TOT

1. O motocicletă sovietică pentru curse pe gheaţă, realizată prin montarea unui motor de I. J. pe rama motocicletei K-125.

2. „Fotoliul zburător" este o motocicletă carosată aerodinamic, care a realizat 196 km/oră cu un motor de numai 50 cm³ „zburînd" bineinţeles pe o şosea bună.

Filatelie

R.D. GERMANA a emis o serie de trei timbre, cu supratаxă, pentru fondul ridicării unor monumente ale eroilor naţiunii : 20+10 pfenigi, roşu vişiniu (Ernst Thälmann, 1886 — 1944) ; 25+15 pf., albastru închis (Rudolf Breitscheid, 1874—1944) ; 40+20 pf., albastru violet (Paul Schneider, 1897—1939. Fondul mărcilor e cenuşiu.

GHANA. Statul de curînd constituit a emis o serie legată de inaugurarea noii linii de navigaţie maritimă „Steaua neagră a Ghanei". Cele trei mărci înfăţişează evoluţia marinei de la corabia cu pînze la cargobotul modern. Valori : 2 1/2 d, 1 şiling şi 3 d, 5 şilingi.

HAITI. Comemorarea lui J. J. Dessalines (1758—1806), fondatorul Republicii Haiti — o marcă de o centimă, roşu şi negru, purtînd efigia comemoratului.

PANAMA. Vederi din diferite oraşe — Poşta aeriană — 8 mărci de aceeaşi valoare ; 10 c. = Cetatea San Jeronimo ; Cetatea Portobelo ; Palatul Justiţiei, Arosemena ; vama din Portobelo ; ministerul agriculturii : hotelul Panama ; policlinica Jose Remon Cantera ; hipodromul Remon Cantera şi o marcă de 1 bolivar (cetatea San Lorenzo).

R. P. ROMINĂ : a emis „Fauna din Delta Dunării", cuprinzînd următoarele 8 valori : 5 bani — Piciorong ; 10 bani — Egreta ; 20 bani — Lopătar ; 50 bani — Păstrugă ; 55 bani — Herminä ; 1,30 lei — Pelican ; 3,30 lei Pescăruş ; 5 lei — Vultur codalb.

Interviul săptămînii

NE RASPUNDE : Tovarăşul Ştefan Ionescu, preşedintele Uniunii Asociaţiilor Studenţeşti din Galaţi.

DESPRE : Echipa de pitici „Ştiinţa-pionieri"-Galaţi.

— Am auzit că pe lîngă echipa de fotbal „Ştiinţa" au mai fost formate şi două echipe de pitici. Ce v-a determinat să alcătuiţi aceste echipe ?

— Pasiunea copiilor pentru fotbal. Ea ne-a determinat să discutăm într-o adunare formarea unor echipe de pitici.

— Şi rezultatul ?

— Antrenorul „Ştiinţei", Berariu Marius, a vizitat toate şcolile din oraş şi a selecţionat peste treizeci de copii, dintre cei mai buni.

— Mai buni la ce ?...

— Desigur, atît la fotbal cît şi la învăţătură. Să vă dau un exemplu. La una din şcoli am găsit un fotbalist bun. Cînd am discutat însă cu profesorii, am aflat că prietenul nostru era cam certat cu învăţătura. Aşa că n-am avut încotro, a trebuit să-i mai dăm un răgaz pentru îndreptare. Dar, ca să fie mai limpede, am să vă mai spun ceva : înainte de începerea fiecărui antrenament, **antrenorul cercetează toate carnetele de note.** Jucătorului cu note slabe nu-i este îngăduit să îmbrace tricoul asociaţiei noastre.

— Cum ? Piticii au echipamentul lor ?

— Fireşte. Fiecare jucător are echipamentul său. Pentru meciuri însă au alt rînd de echipament, de pe care nu lipseşte emblema asociaţiei, emblema „Ştiinţei". Cu o mică deosebire însă : la pitici, pe emblemă stă scris : „Ştiinţa-pionieri".

— Inainte de a încheia, aş dori să-mi răspundeţi la o întrebare. Cîte meciuri au susţinut piticii pînă acum ?

— A, nu, n-au susţinut nici un meci. Echipele de-abia au luat fiinţă cu trei săptămîni în urmă. Deocamdată, antrenorul nostru caută să-i înveţe tehnica jocului, să omogenizeze echipele şi numai după aceea vom ieşi în faţa spectatorilor. In orice caz, pentru sfîrşitul lunii aprilie, în cinstea celei de-a IX-a aniversări a Organizaţiei de pionieri, am perfectat un meci cu o echipă de pitici din Brăila. Meciul va avea loc fie la Brăila, fie la noi, la Galaţi.

Pentru viitor însă, unde va merge „Ştiinţa", va merge şi echipa de pitici.

RADU POPA

Cine ştie cîştigă!

După cum ştiţi, la 2 aprilie începe turneul de juniori organizat de Federaţia Internaţionala de Fotbal-Amatori.

1. Care este ţara care va găzdui acest turneu ? (5 puncte).

2. Echipa R.P.R. din ce grupă face parte şi cu cine va juca? **(5 puncte).**

3. Cîţi jucători din lotul reprezentativei noastre de juniori cunoaşteţi ? **(pentru fiecare jucător se acordă un punct).**

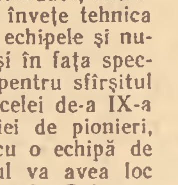
4. Ce echipe credeţi că se vor califica pentru turneul final? **(Pentru fiecare echipă indicată exact se acordă un punct).**

5. Ce şanse are echipa noastră în acest turneu ? **(10 puncte).**

Cine va răspunde exact la aceste întrebări va primi ca premiu, din partea redacţiei noastre, o minge de fotbal.

In caz că vor fi mai mulţi participanţi cu acelaşi număr de puncte, premiul se va acorda prin tragere la sorţi, imediat după terminarea turneului.

Răspunsurile vor fi trimise pe adresa redacţiei, cu menţiunea : „Cine ştie cîştigă o minge de fotbal", pînă în ziua de 2 aprilie (data expedierii scrisorii).

SPORT

Partenerii nevăzuţi

— Atenţiune YO3KPA... masa a IV-a... Florida 5 merge la Florida 4...YO3-KPA... Florida 5 merge la Florida 4 !

— Staţi pe recepţie... OK !... OK !...

— YO6KBA... Antenţiune YO6KBA... Alo !... La masa a II-a mutarea nr—14 ; calul — Guatemala 5 mănîncă nebunul — Europa 6... Dă-mi un OK la recepţie !...

Şi de fiecare dată cînd se aud semnalele, cei patru şahişti care reprezintă Palatul pionierilor din Bucureşti în meciul de şah—prin radio— cu echipa Şcolii medii maghiare nr. 4 din Oraşul Stalin, se apropie de aparat. Apoi, după ce aud mutarea transmisă de adversarii lor din Oraşul Stalin, se îndreaptă spre mese, mută piesa respectivă — după indicaţiile primite prin radio — şi încep să se gîndească la mutarea pe care trebuie s-o facă şi al cărui răspuns este aşteptat.

— YO6KBA... Atenţiune YO6KBA... Şcoala maghiară. La masa a III-a : nebun—Caşablanca 5 merge la Baltimore 6 (adică Nc5—b6)...

Meciul se dispută la patru mese. Serebenciuc — jucătorul de la masa a III-a este cam supărat : în patru ore, adversarul nu a făcut decît trei mutări... ! „Ce s-o fi gîndind atîta ?" Apoi în aşteptarea semnalului caută să-şi imagineze cam cum arată adversarul lui...

La masa întîia s-au adunat mai mulţi copii. Iovănescu are două piese atacate de un cal. Una din ele, se duce... Se gîndeşte puţin... Nu are de ales, aşa că transmite :

— Atenţiune YO6KBA... Aici YO3KPA, Palatul... Sînt YO3KPA !... Pentru masa I-a transmit mutarea nr. 13: nebunul Guatemala 4 mănîncă calul Florida 3 (Ng 4: Cf3)...

Timpul se scurge destul de repede. De opt ore se joacă şah. Un meci de şah prin radio, fără ca jucătorii să se poată vedea ! Pînă duminică la orele 13,30 nu s-a terminat nici o partidă. Totuşi bucureştenii au un mic avantaj material şi strategic.

Surprizele nu lipsesc însă nici la şah. Aşa dar, să aşteptăm pînă sîmbătă cînd partidele vor fi reluate.

Atunci se vor auzi iarăşi prin radio, cunoscutele semnale.

— Atenţiune Y03KPA la YO6KBA... Alo !... Dă-mi un OK !... Vreau să transmit !...

EMIL DOBRESCU

Una din pasiunile lui Ştefan Sultan de la Şcoala de 7 ani nr. 103-Bucureşti: săritura în înălţime.

SAPTAMÎNA MONDIALA A TINERETULUI

Intre 21 şi 28 martie se desfăşoară Săptămina Mondială a Tineretului Democrat. In aceste zile ale primăverii tinerii ţărilor din lumea intreagă organizează acţiuni, intilniri, serbări şi demonstraţii prin care-şi exprimă voinţa lor de a trăi intr-o lume in care să fie pace, unitate şi inţelegere intre toate popoarele.

Fie că muncesc pentru construcţia socialismului, fie că luptă cu arma in mină sau prin greve şi demonstraţii impotriva imperialismului, pentru eliberare naţională, tineretul democrat de pretutindeni, infruntind piedici şi depărtări, işi uneşte forţele in jurul F.M.T.D., care-l conduce pe drumul luptei pentru victoria idealurilor sale.

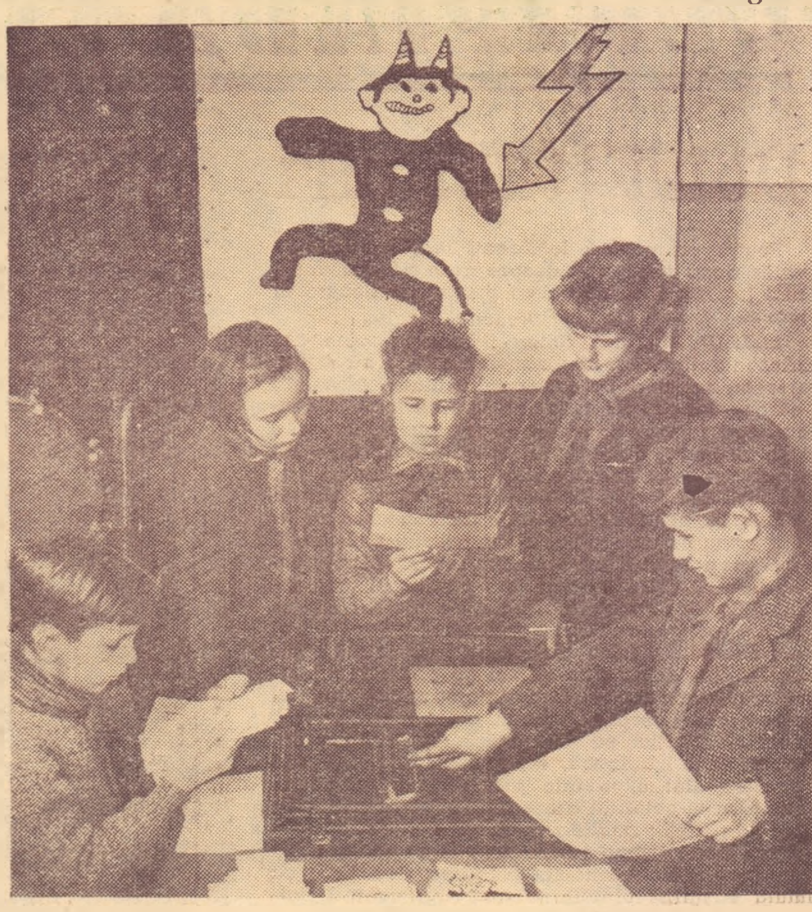
● *Cu citeva luni în urmă, comsomoliştii uzinei „Uralvagonzavod" din Nijnii Taghil au hotărît să construiască cu propriile lor forţe două blocuri de casă cu cite opt apartamente. Şi le-au construit. Succesul i-a îndemnat să pornească şi alte construcţii. In cinstea zilei de 29 octombrie, ziua cind gloriosul Comsomol împlineşte 40 de ani, tinerii din Nijnii Taghil lucrează la încă 150 de case. De ziua Comsomolului, orăşelul va fi gata.*

● *In curind, Tribunalul Militar din Madrid va judeca un grup de tineri spanioli. Ei au fost aduşi în faţa instanţelor judecătoreşti învinuiţi de faptul că... au participat la cel de al VI-lea Festival Mondial de la Moscova. Tinerii din întreaga lume protestează cu indignare împotriva acestei odioase inscenări a guvernului fascist spaniol.*

● *Cu toată prigoana poliţienească, în S.U.A se dezvoltă campania pentru pace. Infruntînd ameninţările guvernului, un grup de tineri şi tinere au vizitat de curind China şi au constatat la faţa locului uriaşele progrese paşnice ale marelui popor asiatic. Ajunşi în ţară, tinerii au explicat şi altora adevărul despre poporul liber chinez. In şcoli şi universităţi, elevii şi studenţii s-au alăturat celor care doresc înţelegere între popoare şi începerea tratativelor între est şi vest.*

● Deosebit de grea este situaţia tinerei generaţii din Italia. In sud, abia jumătate din copii învaţă în şcoli, iar după ce au împlinit 14 ani sînt nevoiţi să muncească pentru ca să se poată întreţine pe ei şi familiile lor. Şi mai grele sînt condiţiile în care învaţă studenţii italieni. Foarte mulţi, în orele libere, sînt hamali, vînd ziare pe străzi, aceasta bineînţeles cînd au norocul să găsească un post liber...

● *Tineretul japonez nu poate uita că primele bombe atomice au fost aruncate asupra ţării sale. Aproape zilnic, în Japonia mor şi azi oameni care acum 14 ani au fost atinşi de radiaţiile bombei atomice aruncată de americani deasupra oraşului Hiroşima. In „ţara crizantemelor" americanii au construit 700 de baze militare. Pentru aceasta au fost distruse cartiere întregi, agricultorii au fost izgoniţi de pe pămînturile lor. Cheltuielile militare au adus în ţară sărăcia. Sute de mii de oameni n-au de lucru. Nu există destule şcoli, iar copiii sînt nevoiţi să vagabondeze pe străzi, să scormonească după mîncare în gunoaie. La sate, ţăranii sînt nevoiţi să-şi vîndă copiii de mici. Impotriva acestei situaţii grele poporul japonez luptă cu hotărîre. In primele rînduri ale acestei lupte se află tineretul. In ţară se strîng semnături pe Apelul Păcii, iar studenţii, alături de ţăranii muncitori, se opun rechiziţionării terenurilor destinate aerodromurilor şi pistelor de lansare a rachetelor.*

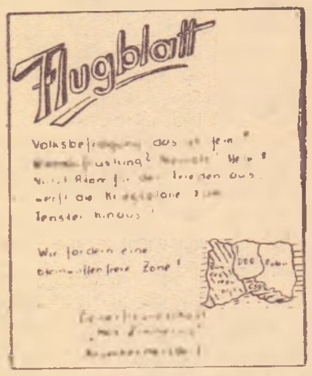
MESAGERII PACII

Fotografia de mai sus reprezintă un grup de pionieri ai Şcolii elementare nr. 8 din Pankov, cartier din Berlin, R. D. Germană. E uşor să înţelegi cu ce se îndeletnicesc: cu mînuirea unei maşini de multiplicat. Oare tipăresc un afiş cu anunţul unei serbări şcolare sau vreo revistă „pitică", scrisă de ei? Nu. Maşina de multiplicat a pionierilor slujeşte acum un ţel fierbinte al omenirii întregi: Pacea.

Primejdia cruntă pe care aţîţătorii la război o agită necontenit asupra omenirii o cunoaşteţi cu toţii: e bomba atomică, aducătoare de ruină şi moarte. Împotriva acestei primejdii s-au ridicat la luptă toţi oamenii cinstiţi din lume. Şi pionierii din R. D. Germană vor să fie în rîndurile celor mai buni luptători pentru pace. Contribuţia lor, iat-o, o vedeţi în foile redactate de ei, reproduse alături, numite în limba germană „Flugblätter", adică „Foi zburătoare". Fie scrise de mînă, fie reproduse la maşina de multiplicat, fluturaşii aceştia cuprind emoţionante apeluri de pace. Ele îndeamnă pe cetăţeni să lupte împotriva bombelor distrugătoare şi pentru înfiinţarea unei zone denuclearizate.

Sute şi sute de astfel de fluturaşi, mesageri mici, dar neînfricaţi ai păcii, au fost răspîndiţi în oraşele şi satele R. D. Germane. Ei duc pretutindeni o mărturie caldă despre curajul şi dragostea de pace, de viaţă, de muncă a pionierilor.

In zilele acestea

Săptămîna Mondială a Tineretului e o sărbătoare scumpă tineretului din Patria noastră. Zilele ei sînt închinate unor acţiuni vii şi interesante la care şi voi puteţi participa din plin.

Astfel, ziua de **22 martie** e dedicată luptei pentru apărarea păcii. La **23 martie** este ziua muncii voluntare a tineretului, zi în care şi voi puteţi organiza acţiuni de curăţire şi înfrumuseţare a oraşului, a satului, a străzii voastre, puteţi să plantaţi flori şi puieţi sau să amenajaţi terenuri sportive. Ziua de **24 martie** este dedicată prieteniei cu tineretul din ţările lagărului socialist, iar cea de **25 martie** prieteniei cu tineretul din colonii. La **26 martie** este ziua tinerelor fete. In ziua de **27 martie**, zi închinată popularizării ştiinţei şi tehnicii, cercurile voastre tehnice pot organiza întîlniri interesante, recenzii de cărţi etc.

Săptămîna Mondială a Tineretului se va încheia la **28 martie** prin frumoase manifestări culturale şi sportive.

Fabrica de încălţăminte „Flacăra Roşie" din Capitală. Printre zecile de tineri ale căror nume se înscriu cu cinste pe panoul fruntaşilor în producţie, se numără şi Potsk Erica. Ea lucrează în fiecare zi, peste normă, zece perechi feţe de încălţăminte.

ucenicie

Este o corabie cu catarge semeţe, cu punţile de cremene, de lumină şi vis, care nu se teme de nici un talaz. Ea se cheamă „Tînăra generaţie a patriei noastre". Voi, prietenii mei cititori, de-abia aţi început ucenicia pe nava aceasta. Altora, matrozi mai vechi, le-a răsărit la tîmple cîte un fir două, albe... Dar inimile sînt la fel, cu toate.

Şi în marele jurnal de bord al vieţii se înscriu, ceas cu ceas, faptele echipajului. Fapte care au în ele tăria oţelului, poezia primăverii, flacăra curajului. Am în faţă o astfel de pagină cu o însemnare scurtă: „Viaţa lui Pop Ion a fost salvată". Dar voi poate ştiţi cine e Pop Ion. E muncitor la o întreprindere gălăţeană şi are 21 de ani. Unul care, alături de celelalte mii de tineri fruntaşi, mineri, tractorişti ori studenţi, e din echipajul corabiei noastre. Pop Ion lucrează la o pompă de apă. Deunăzi, pompa s-a defectat. Un jet de apă l-a lovit cu forţa unui bolid sfîrtecîndu-i umărul. A căzut. Dar, cu ultimele puteri, s-a tîrît pînă la motor, oprindu-l, ca să preîntîmpine extinderea accidentului şi distrugerea maşinilor. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa. A fost transportat la spital în stare gravă, intervenţii chirurgicale grabnice, transfuzii, baloane cu oxigen. Ion Pop a fost salvat.

Avem cu toţii cea mai vie preţuire şi recunoştinţă pentru strădaniile medicilor. Dar nu credeţi şi voi că pentru tînărul acesta, care într-o clipă crîncen de grea a găsit putere şi cuget să facă ceea ce a făcut, oxigenul cel mai binefăcător care l-a redat vieţii e însăşi dragostea de viaţă şi de muncă? Aceeaşi dragoste care însufleţeşte şi îndeamnă la fapte mari pe toţi tinerii patriei noastre. In rîndurile tinereţii de pretutindeni, care luptă pentru pace şi fericire, numele lui Pop Ion şi al altor mii ca ei sînt la loc de cinste.

Să fiţi mîndri de ucenicia voastră prieteni. Ea duce spre culmi.

VASILE MANUCEANU

OLIMPIADA LITERAR-ARTISTICĂ

Două tablouri

Pentru ca voi să înțelegeți mai ușor ideea celor două tablouri, despre care vă voi vorbi mai jos, voi încerca să vă prezint pe fiecare în parte.

In „1907", pictorul Octav Băncilă a ales din răscoala țărănească un moment care să oglindească în chip impresionant situația țărănimii sărace. Pe cîmpul care servește ca fond tabloului, zac trupuri de morți și muribunzi, doborîte din ordinul stăpînirii. In primul plan, fuge un țăran cu fața spre privitor, ca și cum ar voi să iasă din cadru. Este o diferență între dimensiunile acestui personaj și dimensiunile celor din planurile mai îndepărtate, artistul exagerînd voit proporțiile țăranului care fuge, tocmai pentru a sublinia că acesta este purtătorul ideii tabloului. El reprezintă un fel de simbol al lui 1907. In el, pictorul a concentrat tot ce i s-a părut caracteristic pentru țărănimea răsculată: mizeria, care sapă cute adînci pe obraz și zdrențuiește straiele, dar și forța poporului, sufletul său eroic. Mișcarea omului e încordată, ca și cum s-ar opinti să se zmulgă dintr-un jug nevăzut, care-l înăbușă, are pumnii strînși. Toate acestea sînt exprimate prin desenul compoziției. Dar și coloritul are un rol important în sublinierea ideii: culorile întunecate din cîmp, din cer, de la orizont, te fac să simți apăsarea pe care o suferă oamenii. Culoarea deschisă, cu care e pictat straiul personajului central, împrumută făpturii lui o greutate mai mare, îl face să pară mai puternic, îi dă un aer monumental. Pe pielea obrazului, e imprimată culoarea pe care i-o dă țăranului felul lui de viață: munca sub arșița soarelui, grijile, nevoile. Prin culoare, Băncilă a întregit înțelesul lucrării și a făcut-o să impresioneze. De aceea este bine ca voi să căutați aceste tablouri în reproducerile colorate, din albumele de artă plastică care se găsesc în bibliotecile mai mari. Reproduceri în culori mai puteți găsi în unele muzee locale.

In „Tipografia ilegală", cele cîteva personaje scot un manifest sau un număr din „Scînteia" ilegală. Ca să ne facă să înțelegem, să simțim ce înseamnă această acțiune, pictorul Ștefan Szönyi a creeat o atmosferă de taină, care vine din lumina tabloului. Lumina — sursa de lumină, cum se spune în pictură — vine de la o lampă cu petrol așezată pe jos. E o lumină slabă, ce lasă scena într-un semiîntuneric în care se simte importanța și gravitatea lucrului pe care-l fac acești comuniști ilegaliști. Pîlpîirile lămpii aruncă pete ciudate de umbră și lumină pe obiecte și pe chipurile personajelor, creînd o atmosferă de neliniște, de încordare, grija de a nu fi descoperiți de copoii Siguranței. De altfel, pe ultimul plan al tabloului, se află umbra unui om, abia zărită: este omul care păzește tipografia.

Pictorul nu s-a folosit de un desen amănunțit, pentru că amănuntele s-ar fi pierdut în semiîntunericul scenei, ci a pus mai multă putere de expresie în colorit, în lumină și a reușit astfel să ne emoționeze, să ne facă să luăm parte la acțiunea pe care o reprezintă. Ea ne amintește o scenă de teatru mută, plină de tensiune, în care reflectoarele dau o anumită expresie întregii scene, făcînd să vorbească nu numai chipurile omenești, ci și lucrurile din jur. Aici vorbește și cenușiul verzui al pereților, și culoarea de metal a uneltelor tipografice, și roșul cărămizilor cu care se vor acoperi uneltele cînd va fi săvîrșit lucrul..

ANCA ARGHIR

OCTAV BANCILA „1907"

ȘTEFAN SZÖNYI „Tipografia ilegală"

Pionieri și școlari

DUPĂ ACESTE DOUA TABLOURI, PARTICIPANȚII LA OLIMPIADA VOR BRODA CITE O POVESTIRE. (AȘA CUM PREVAD PROBLEMELE OLIMPIADEI PUBLICATE IN NR. 9 DIN 27 FEBRUARIE A.C.)

ALTE DOUA TABLOURI VOR FI PUBLICATE IN NUMERELE VIITOARE.

CITEVA LAMURIRI ASUPRA OLIMPIADEI LITERAR-ARTISTICE.

Pentru cei care ne-au pus diferite întrebări legate de Olimpiadă, ca și pentru cei interesați, precizăm acum următoarele:

Perioada care vă interesează pe voi însă, e cea cuprinsă între **1 mai și 1 septembrie**; numai în acest timp se primesc la redacție răspunsurile trimise de voi. Timp aveți destul deci — 4 luni de zile! Nu lăsați însă trimiterea răspunsurilor pentru ultimele zile!...

„Care sînt cele cinci probleme?" ne întreabă unii cititori. Mai multă atenție, le răspundem noi. Recitind regulamentul Olimpiadei, publicat în nr. 9 din 27 februarie a.c., le veți găsi clar expuse în capitolul al II-lea, intitulate chiar așa: „Problemele Olimpiadei".

Multă atenție la punctul cinci, deci! ...Și trimiteți numai culegeri de folclor originale. Fragmente din cărțile existente nu vor fi luate în considerație.

O cititoare ne întreabă dacă poate trimite descrierea unui tablou în versuri. Desigur. Dar descrierile pot fi făcute și în proză.

In sfîrșit, încă o lămurire, tot ca răspuns la întrebările primite. Cei care vor, pot trimite răspunsurile și în colectiv. Asta înseamnă că și o grupă de pionieri sau două trei prietene, poate răspunde la toate cele cinci întrebări sfătuindu-se împreună. Dar se poate ca fiecare să răspundă singur, așa cum înțelege el lucrurile.

Pentru toți participanții!

Nu uitați o condiție principală: trimiteți răspunsurile scrise citeț, clar, cuprinzătoare. Trimiteți-le toate într-un singur plic.

Amintiri...

(Urmare din pag. a III-a)

sînt toți profesorii de la cursurile de pregătire.

Și în timp ce profesoara expune lecția, tovarășa Ciobanu îmi face cunoștință... de la distanță, cu cîțiva elevi.

— Uite, cea de colo este Romocea Elena; tatăl ei e muncitor la I.C.A.B. Cealaltă e Stroe Elisabeta, una din cele mai bune la limba romînă. Și tatăl ei tot muncitor e, lucrător la „7 Noiembrie"... Dacă vreți să știți, toți copiii sînt fii de muncitori...

IMI PAREA RAU...

Către prînz, cele trei ore de limba romînă s-au încheiat. Veseli, copiii au plecat acasă. Am rămas numai eu singur în clasă. Singur cu băncile... Și atunci, pe lîngă bucuria ce-am trăit-o văzîndu-i pe copii atît de încrezători în viitorul care le stă în față, m-a năpădit și un val de tristețe: tristețea aducerii aminte a celor povestite în primele rînduri. Imi părea rău că nu m-am născut cu 10 ani mai tîrziu. Să mă fi numărat și eu printre băieții și fetele acestea, fericiți copii care, bucurîndu-se de grija unui părinte atît de mare și de bun ca partidul nostru, au tot ceea ce le trebuie spre a se avînta pe căile nebănuite ale vieții.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".